

tidspolitik. Den vigtigste reformpolitik ligger i sikringen af en sund samfundsøkonomi. Kun et stabilt økonomisk fundament kan bære fremskridtet.

Det vil være kendt, at regeringen har lagt op til en forhandling om ændringer og nydannelser i den økonomiske politik. Det sker under en præcisering af to afgørende forhold: at der ikke er tale om en korttidsbestræbelse, men om en langtidspolitik, og at opgavens løsning forudsætter medvirken ikke alene fra folkestyret i dettes snævrere forstand, men også fra de organisationer, som er med til at forme samfundets økonomiske udvikling.

Regeringen er klar over, at en væsentlig forudsætning for opgavernes løsning vil være, at der vindes forståelse i hele befolkningen for deres nødvendighed og betydning både nu og på lang sigt. Den redegørelse, jeg afgiver i dag, henvender sig derfor i lige så høj grad til befolkningen som til de folkevalgte repræsentanter her i salen.

Idet jeg skal henvise til den skriftlige del af redegørelsen, som indeholder en nærmere omtale af udviklingen og regeringens arbejdsplaner, skal jeg samle min mundtlige fremstilling om nogle hovedspørgsmål, som regeringen tillægger afgørende betydning. Det sker under en samtidig påmindelse om, at Danmarks økonomiske vilkår og politiske muligheder er underkastet den afhængighed, som følger af stadige omskiftelser i den verden, der omgiver os.

De senere ugers udvikling har bekræftet, at internationale forudsætninger hurtigt kan ændres. Begivenhedsforløbet i Mellemøsten har vist, hvor pludseligt sådanne forandringer kan indtræde.

For få måneder siden skabte den såkaldte Rogersplan, byggende på våbenhvile og forhandlinger mellem de stridende parter, beherskede forventninger om en fredelig udvikling. Udbruddet af borgerkrigen i Jordan, som på et vist tidspunkt skabte frygt for en faretruende udvidelse af stridighederne, ændrede disse forventninger til ny ængstelse. Yderligere usikkerhed er opstået ved præsident Nassers pludselige død. Man kan i dag kun håbe, at der ikke hermed er skabt nye langvarige komplikationer, men vi må på den anden side se realistisk i øjnene, at forhandlingsmulighederne i første omgang er blevet forringet. Der består således usikkerhed og uvished omkring hele Mellemøstsituationen. Generelt kan det siges, at krisen i Mellemøsten udgør øjeblikkets største trussel mod verdensfreden. I det omfang, den videre udvikling skulle stille krav til Danmark f. eks. om udsendelse af fredsbevarende styrker, vil regeringen være indstillet på at yde sådanne bidrag.

Udviklingen i sommerens løb har imidlertid også vist positive træk på det internationale område. Det gælder i vor del af verden, hvor de vesteuropæiske lande har taget et nyt skridt til fremme af deres indbyrdes samarbejde. En betydningsfuld begivenhed er endvidere Den tyske Forbundsrepublik og Sovjetunionens aftale om magtafkald. Der forhandles om en tilsvarende aftale mellem forbundsrepublikken og Polen. Dette åbner perspektiver for en normalisering af Vesttysklands forbindelser til hele Østeuropa, herunder også til Østtyskland. En sådan udvikling er selvsagt af største betydning for hele Europa.

Den danske regering vil som hidtil støtte forbundsregeringens bestræbelser for at normalisere forholdet til Østeuropa.

Det vil nu være af stor betydning, at der opnås fremskridt i de igangværende firemagtsdrøftelser om Berlin. Regeringen håber, at det vil lykkes at finde en ordening, der tilgodeser krydsende interesser og synspunkter, som gør sig gældende i dette vanskelige spørgsmål. Et positivt udfald kan betyde et afgørende skridt henimod en konference om europæiske sik-